

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 9)

Chương 5

Tất cả những sự kiện khốc liệt ấy - kể từ cái chết của má Thu cho đến vụ trong công viên đã xảy ra chỉ trong khoảng hai năm. Đó là hai năm của những tai họa, của những lỗi lầm và tội ác. Hai năm ấy đầy uất hận và nước mắt. Vừa là nạn nhân của hoàn cảnh, đồng thời Thu cũng còn là nạn nhân do sự bất lực của chính cô. Giá như can đảm hơn, bình tĩnh hơn, chắc chắn cô đã có thể tránh được những tai họa. Bởi vì không hoàn cảnh nào là không có lối thoát. Cô gái ấy đáng thương nhưng không phải là không đáng trách. Ngay cả việc cô ta đồng ý để tên cướp đưa về nhà trong buổi tối hôm ấy cũng là một sai lầm không thể tha thứ được.

Không hiểu tên mặt choắt đã xử sự với Thục như thế nào nhưng từ sau lần đó, không còn thấy hắn lai vãng đến căn nhà nhỏ của Thu nữa.

Một đôi lần Thu thoáng nhìn thấy hắn ngoài phố nhưng hắn giả như không nhìn thấy cô. Ít ngày sau, tên cướp cao lớn quay lại tìm Thu. Hắn cấp vốn cho cô thuê mặt bằng mở một sạp bán trái cây ngoài chợ. Cô bỏ căn nhà trong hẻm, ăn ở luôn ngoài chỗ bán hàng, còn tên cướp cũng thường xuyên lui tới. Những người xung quanh nghĩ họ là vợ chồng. Mà thực chất thì Thu cũng đã trở thành vợ bé của hắn. Không biết bằng cách nào, hắn nắm rất vững quá khứ của cô và chỉ bằng vài lời dọa dẫm, hắn đã buộc Thu phải sống và hành động theo ý mình.

Theo như hắn nói với Thu, tên của hắn là Dương. Nhưng sau này, Thu mới biết tên thật của hắn là Năm Thiện...

Khi nghe Thu kể đến đoạn này, Ba Thệu bật hỏi:

-Năm Thiện - chồng của Lan Bò?

- Dạ, Lan Bò cũng chính là cái đứa mà Năm Thiện giao cho cái xe cúp lấy được của Thục đó anh.

-Còn thằng mặt choắt là Tư Bé? - Ba Thệu hỏi tiếp. Gã đã hình dung ra những nhân vật của câu chuyện này.

-Vâng - Thu trả lời rồi cúi đầu xuống.

Ba Thệu nên một hơi thở dài. Vậy là Tư Bé đã chưa nói hết. Cũng có thể là hắn chưa biết quan hệ giữa Ba Thệu và Thu. Tuy nhiên, vẫn cần phải hết sức cảnh giác với tên mặt choắt ấy.

Sau một hồi im lặng, Thu kể tiếp câu chuyện đầm nước mắt của mình:

-Năm Thiện có cái mẽ bề ngoài coi được. Hắn cao to, đẹp trai và rất giỏi chiều chuộng phụ nữ. Hắn có nhiều vợ bé. Lan Bò chỉ là một trong số đó. Vợ lớn của hắn đang ở Vũng Tàu. Vợ bé thì ngoài Lan Bò còn có hai người khác - một người ở trên Đà Lạt, người nữa bên Thủ Đức. Cả mấy người đều đã có con với Năm Thiện. Nghe nói có lần Lan Bò kéo đồng bọn qua Thủ Đức tính đánh ghen. Nhưng cô bên đó cũng không phải tay vừa nên cả bọn đành phải rút êm. Cái đứa cùng với Lan Bò rượt em tới đó tên là Hương “bụi đời”. Đó là đàn em đặc lực của Lan Bò - nhứt là khi cần phải hành hung một người nào đó...

Tất cả những điều đó, sau này em mới rành. Khoảng ba tháng đầu thì không có chuyện gì xảy ra. Năm Thiện đối xử với em khá tử tế. Một bữa bất ngờ Lan Bò kéo đồng bọn đến chỗ em bán hàng. Không biết bằng cách nào nó đã dò ra quan hệ giữa em với Năm Thiện. Còn em thì hoàn toàn bị bất ngờ. Tụi nó phá tanh bành sập hàng, khi công an đến can thiệp mới chịu bỏ đi. Buổi tối Năm Thiện về. Sau khi biết chuyện, hắn chỉ nói: "Được! Nó không muốn ăn cơm, để tao nhét cứt vô miệng cho biết" rồi nhảy lên xe phóng đi. Không hiểu hắn nói ai nhưng em linh cảm thấy là sẽ có tai họa. Bởi vậy, em cũng thu xếp rồi bỏ đi ngay trong tối hôm đó.

Sau này, em mới biết tối đó Năm Thiện đã qua chỗ Lan Bò. Hắn đánh con mẹ một trận nhừ tử rồi tìm đến hang ổ của Thục. Thì ra thằng chả đã

ngầm báo cho Lan Bò vì ghen tức. Tất cả chỉ có vậy nhưng bỗng trở thành lớn chuyện. Năm Thiện xĩa cho cho Thục một dao vào đúng ngay tim. Sau vụ giết người đó, hắn bỏ trốn biệt tăm. Nghe nói hắn còn quay trở lại tìm em, định kéo đi theo, nhưng em đã bỏ trốn nên không tìm được.

Từ sau vụ đó, vì sợ liên lụy, em không dám lảng vảng quanh khu vực ấy nữa. Em trở qua bên này. Nhưng Lan Bò vẫn cho tay chân rượt đuổi. Cái vụ bữa hôm có anh chứng kiến là lần thứ ba rồi đó. Hai lần trước, em phải giả bộ ngã xuống ngất xỉu, tụi nó mới bỏ đi. Đây là lần đầu tiên Lan Bò trực tiếp tham gia đánh em. Mà anh thấy đó, con mẹ thiệt dã man. Nó quyết không cho em sống ở đây. Bây giờ chắc là nó vẫn thâm thù em lắm, mà em thì không biết đi đâu, về đâu?...

Thu nghẹn lời. Cô thần thờ nhìn qua vai Ba Thạo. Những giọt nước mắt lại ứa ra, lăn dài trên gò má. Ba Thạo cũng im lặng... Bên ngoài, cơn mưa đã tạnh từ lâu. Không khí tĩnh lặng và se lạnh. Tiếng những giọt nước chảy róc rách rơi xuống rãnh còng làm cho không gian vắng lặng hơn. Đôi khi, một cơn gió bất chợt lao xao trên những tán lá rồi lại thiếp đi ngay. Một con tắc kè ẩn mình đâu đó trên những thân cây cỏ thụ chợt phát ra những tiếng kêu âm vang buồn tẻ. Cái âm thanh hoang sơ, khắc khoải ấy và sự tĩnh lặng lạnh lạnh tạo ra cho con người một cảm giác cô đơn thật khó tả...

Nhiều phút đã trôi qua như thế. Họ ngồi xích lại gần nhau hơn trong vô thức. Những hơi thở gấp gáp. Những bàn tay lần tìm nhau. Bàn tay nhỏ bé, nóng bỏng của Thu lọt thỏm trong bàn tay chai sạn, thô ráp của Ba Thạo. Cả hai đều im lặng. Mà cũng chẳng cần phải nói thêm gì nữa. Có những phút mà ngôn ngữ cũng trở nên vô nghĩa. Họ như hòa nhập vào với đêm yên tĩnh, với sự vĩnh hằng của thời gian và sự hữu hạn của kiếp người...

Thu đã kể cho Ba Thạo nghe những biến động chính trong đời mình. Nhưng có những điều mà cô chưa nói hết.

Việc cô ta tìm đến chỗ Ba Thạo trong buổi tối hôm ấy khi đang bị Lan Bò và đồng bọn săn đuổi không phải là ngẫu nhiên. Những ngày trước khi đi qua nơi này, Thu đã để ý tới gã. Cái vẻ trầm lặng, u uất và sự cô đơn luôn toát ra ở con người gã đã thu hút sự chú ý của cô ta. Bằng kinh nghiệm của

mình, Thu nhận thấy gã cũng là một con người đã từng có một quá khứ chìm nổi và những mất mát. Nhưng ở con người ấy không toát lên sự ác độc hay tàn nhẫn. Đó là một khối cô đơn đầy nhân tính. Chính vì vậy, khi thấy bọn Lan Bò đã phát hiện ra mình và chắc chắn chúng sẽ đuổi theo, Thu đã chạy thẳng đến chỗ Ba Thợ và cô đã hoàn toàn đứng khi hành động như vậy.

Và còn một điều nữa: Trong suốt thời gian hơn hai năm ở thành phố, chưa bao giờ Thu gặp hay nghe được một tin tức gì về Tám Xung. Nhưng về thằng Út Bình thì cô đã gặp được. Chính cuộc gặp gỡ đó đã thu hút cô ta tới đây, bất chấp sự đe dọa của bọn Lan Bò.

Khoảng nửa tháng trước, vào một buổi tối, Thu lại đạp xe đến một đường phố ở gần Công viên Văn hóa. Cô chọn một nơi vắng vẻ ở gần những đồng rác chất cao như gò và dựng xe đạp vào gốc cây. Cùng lúc đó có hai thằng bé từ sau những đồng rác bước ra. Cả hai đứa đều chỉ trạc chín, mười tuổi - một đứa tóc rẽ tre, vai vác cái bao tải, đứa kia mũi hếch, tay cầm một que sắt dùng để bới rác. Cả hai đứa bé đều rách rưới, nhem nhuốc như chính cái đồng rác mà chúng nó vừa chui ra. Ra đến hè phố, chúng dừng lại. Thằng bé tóc rẽ tre hạ bao tải xuống, đổ những thứ bên trong ra, là những mảnh sắt vụn, vỏ chai, vỏ đồ hộp và nhiều thứ phế thải khác. Đây là những đứa trẻ chuyên đi bới rác - những đứa trẻ mà tác giả của một bài báo nào đó đã từng đặt cho một cái biệt danh gọi bóng bẩy là “Những thần dân của vương quốc ve chai”.

Sau khi đã dốc những thứ kiếm được trong bao ra, hai “thần dân” ấy bắt đầu chia nhau. Cảnh như thế này, Thu không còn lạ gì. Những đứa trẻ lang thang kia rất gần gũi với cô. Mặc dù có bộ quần áo bên ngoài nhìn trái ngược nhau, nhưng cô và những đứa trẻ kia thực chất cũng đều là lớp người ở dưới đáy, là những kẻ lang thang không nhà cửa. Họ là lớp người bị xua đuổi, bị khinh rẻ và nhiều khi phải nương tựa vào nhau để mà tồn tại. Nếu không bới rác, những thằng bé kia chỉ còn nước đi ăn xin, ăn cắp, rồi kết cục sẽ là những con nghiện, những kẻ sẵn sàng phạm tội. Thậm chí, nhiều thằng nhỏ còn tham gia vào cái nghề dẫn gái. Chúng làm những việc đó với sự tinh ranh, sự từng trải già dặn. Cuộc sống lang thang và quy luật sinh tồn đã cướp

mắt của chúng sự ngây thơ khi chúng chưa kịp trở thành người lớn, biến chúng trở thành những kẻ tòng phạm thân nhiên của cái ác...

Vào lúc hai đứa bé còn chưa phân chia xong những thứ thu gom được thì bỗng xuất hiện thêm một thằng thứ ba. Thằng bé này lớn hơn - trạc mười bốn tuổi. Về lối ăn mặc thì xem ra nó cũng chẳng tươm tất gì hơn so với hai thằng bé kia nếu không kể đến một chiếc mũ bằng vải bò còn mới kéo sụp xuống mắt. Thằng bé ấy bước tới gần chỗ hai đứa. Nó lặng lẽ quan sát một lúc rồi cúi xuống điềm nhiên thu gọn những thứ hai đứa nhỏ đang chia dờ, nhét trở lại vào trong cái bao tải rồi bao thân nhiên xách bao bỏ đi.

Hai thằng bé chạy theo. Chúng không dám xông vào giằng lấy cái bao là kết quả mồ hôi nước mắt suốt cả một ngày của mình mà chỉ dám lẻo đẻo đi theo thằng kia để nài nỉ xin lại. Thằng xách bao tải vẫn thân nhiên bước, coi như không có hai đứa bám phía sau. Trước tình thế đó, một trong hai thằng bé đi sau có cái mũi hếch liều mạng chạy lên trước chặn đường rồi hếch mặt lên nom rất tội nghiệp. Nó méo xệu:

-Của tụi em mà, anh Hai!

-Hả? Cái gì? - Thằng xách bao tải quắc mắt.

-Đó, cái bao đó - Mũi hếch trở cái bao tải rồi đưa tay lên quẹt ngang mũi - Hai đứa tụi em đã kiếm cả ngày mới được nhiều đó...

Tóc rẽ tre cũng mạnh bạo bước tới, nói bằng giọng cực kỳ lễ độ:

-Thưa anh Hai. Làm phước cho tụi em xin lại... Nếu không có gì, tối nay tụi em đói...

-Hả, cái gì? - Đứa xách bao dần giọng hỏi.

-Đó, cái bao tải đó...

Hai thằng bé lấp bắp rồi đứng nép vào nhau. Tai họa đã nhanh chóng liên kết chúng lại trong một quyền lợi chung. Nhưng thằng bé lớn kia rõ ràng là không có ý định trả lại thứ mà nó đang cầm trong tay. Nó giờ nắm đấm, dí sát vào mặt hai đứa:

-Ai biểu tụi bây làm mất trật tự công cộng. Tao phạt vi cảnh bằng cái bao này. Coi như tang vật của vụ án!

Hai đứa bé càng nép sát vào nhau hơn trước thái độ hung hãn và những khái niệm xa lạ ấy. Nhưng nỗi tiếc của vẫn mạnh hơn. Chúng đồng thanh nói như rên lên:

-Anh Hai ơi!...

Tiếng kêu não nuột ấy bị cắt ngang bởi một tiếng thét:

-A! Tụi bây định trấn lột của tao?

Vừa nói, thằng bé kia lẳng cái bao tải xuống nghe "roảng" một tiếng rồi xắn tay áo lên. Hai thằng bé biến sắc. Chúng thối lui mấy bước rồi quay người chạy thẳng tới gốc cây - nơi Thu đang đứng. Cũng ngay lúc đó, một chiếc xe máy ghé vào với tiếng nổ nhè nhẹ và ánh đèn pha sáng rực. Ánh đèn ấy lia một vòng trên vỉa hè rồi dừng lại ở chỗ Thu một lát rồi mới tắt hẳn. Ngồi trên xe là hai người đàn ông tóc bờm xờm. Một trong hai gã gọi Thu bằng giọng khàn khàn đặc trưng của "đệ tử Lưu Linh":

-Ê, lại đây!

Đang hung hãn là vậy, thằng bé đứng bên cái bao tải vội vã chạy tới chỗ hai kẻ mới đến. Nó kéo sụp chiếc mũ xuống, bỏ hai tay trong túi quần và nở một nụ cười thân tình đầy hiểu biết với hai gã kia:

-Chào hai anh! "Dù" hả?

-Ờ, thì để xem sao - Gã ngồi trước tay lái nói - Ngon chứ mậy?

-Ngon! - Thằng bé nhanh nhẩu - Đảm bảo với hai anh, hàng xịn...

-Nhưng mà nhiều? - Gã ngồi sau xe cũng vươn cổ lên hỏi.

-Giá cả phải chăng. Phương thức gọn nhẹ! Hai anh chờ chút.

Thằng bé nói trơn tru như đã học thuộc lòng. Sau đó, nó bước lại gần, ngoắc tay gọi Thu:

-Ê này!

Chợt nhìn thấy hai thằng bé kia vẫn đang lấp ló sau lưng cô, nó bực dọc nhỏ toẹt xuống đất rồi hất hàm về phía cái bao tải:

-Của tui bây đó. Cút ngay!

Hai thằng nhỏ mừng rơn. Chúng chạy đến, nhặt cái bao rồi vội vã lùi nhanh. Thằng bé đội mũ bò thấy Thu vẫn còn đứng nguyên bên gốc cây, nó bước tới và giật phắt cái mũ trên đầu xuống, vò vò trong tay và nói giọng càu kỉnh:

-Có mối cho rồi đó. Lại đây để người ta nhìn mặt chó! Mà chó có quên huê hồng của tui đấy... Đi “dù” hai người, giá nhiều đây?

Câu nói chợt nghẹn lại. Thằng bé trân trối nhìn khuôn mặt của Thu vừa chợt hiện lên dưới ánh ánh xe máy chiếu tới. Thu cũng đang chăm chăm nhìn nó bằng cặp mắt thất thần:

-Út phải không? Út Bình - Thu run rẩy - Phải em đó không?

Bình lùi lại một bước. Vậy là cuối cùng, hai chị em nó đã giáp mặt nhau trong cái hoàn cảnh trớ trêu này, Thì ra số phận của chị nó cũng không tốt đẹp gì hơn nó. Phút sững sờ qua nhanh. Nó quay về phía hai gã đang ngồi trên xe máy, phẩy tay dứt khoát:

-Mấy anh đi đi... Vụ này hồng có được!...

Hai gã kia càu nhàu mấy tiếng rồi nổ máy. Chiếc xe máy chuệnh choạng lao đi, để lại những làn khói xăng khét lẹt. Bình cũng quay người định bỏ đi nhưng Thu đã nhoài tới, giữ lấy một cánh tay nó. Cô hỏi bằng giọng đầm nước mắt:

-Bình. Em định đi đâu? Chị đã đi tìm em suốt mấy năm rồi...

(Còn nữa)

Đức Dũng